



Ela, holka od koní

„Pěkné blembáky!“ přivítal je děda místo pozdravu. „Jaké blembáky?“ pohodila hlavou Klára, která se cítila nejvíc dotčeně. „No přece helmy!“ zasmál se děda a pozoroval holky, jak si je našťavaně rozepínají a věší na řidítka. „Nic ve zlém, slečny, to není nic proti vám. Helmám se prostě říká blembáky už dávno.“ „Ale ne těm na kolo,“ ozvala se Magda.

„To bych netvrdil,“ namítl děda. „Helma jako helma! Prý jim tak začali říkat horníci, co fáráli do dolů,“ vysvětloval. „Všechny helmy byly tenkrát stejně velké a ten, kdo měl malou hlavu, tomu se při práci helma házela celý den sem a tam. Prostě se mu na hlavě „blembala“. Ale z toho vy u nás strach mít nemusíte. Ela vás zavede do sedlovny a tam si vyberete všechno hezky na míru.“

Holky šly za Elou jako ovečky a mlčely. Pořád ještě nevěděly, jestli neudělaly chybu, že jsou

tady. Ale co už. Ujet můžou vždycky. „Nejdřív vezmi kamarádky do stáje, Elo,“ zavolal na ně ještě děda. „Ať vidí, jaké máš nové hříbátko.“ „Ty máš vlastní hříbě?“ vykulily holky nevěřicně oči. „Mám!“ odpověděla sebevědomě Ela. Moc dobře věděla, že to děda řekl před holkama schválně. A byla mu za to vděčná.

„Jmenuje se Hvězdička,“ vykládala Ela a vedla holky na konec dlouhé stáje. „Narodila se přesně na Štědrý den. Přece jsem vám o ní říkala.“ „Myslely jsme si, že sis to vymyslela,“ přiznala tiše Míša. „A proč by to asi dělala, nevíš?“ zastala se Ely Helenka. „Aby byla zajímavá!“ odsekla jí Magda. „Nechte toho, holky!“ napomenula je přísně Ela. „Tady se nekřičí.“ Když došly až k poslednímu boxu, Ela odsunula velkou kovovou petlici. Pak se opřela do dveří a pomalu je odtlačila na stranu.

„Páááni...“ vydechly holky úžasem. „Ta je teda krásná!“ A opravdu byla. Hvězdička stála pod vysokým střešním oknem, z kterého na ni svítilo už skoro letní sluníčko. A třpytila se, jako by byla z pravého zlata. Ela vešla do boxu a uvázala Hvězdu u žlabu. Hvězdička se k ní hned přitulila a nechala se drbat na krku a na zádech.

Holky Elu i hříbě obdivně pozorovaly. „Můžeme si ji taky pohladit?“ zeptala se nesměle Lenka. „Zkusím to,“ řekla Ela a z kapsy vytáhla koňskou dobrotu. Natáhla ruku Hvězdičce pod nos a ustupovala pozadu a pomalu až k holkám. Hvězdička se nechala mlsoťinkou ošálit a hlazení ani drbání od holek jí nevadilo. Spíš naopak. Držela, jako by byla k zemi přibitá. Holky se nad ní rozplývaly chválou: „Ty jsi tak heboučká.“ „Ty jsi takové zlatíčko!“ A mezitím se dokola ozývalo: „Elo, ty se tak máš! Ty se máš nejlíp na světě!“

Ela byla spokojená. Konečně měla něco, co holky ne. Ani nevěděla proč, ale najednou si připadala, že je mnohem starší než ony. Nebo chytřejší? Bylo to jedno. Cítila, jak z ní mizí ten protivný a podivný strach, který z holek měla. Tady mohla být sama sebou.

Tady byla holkou od koní.

